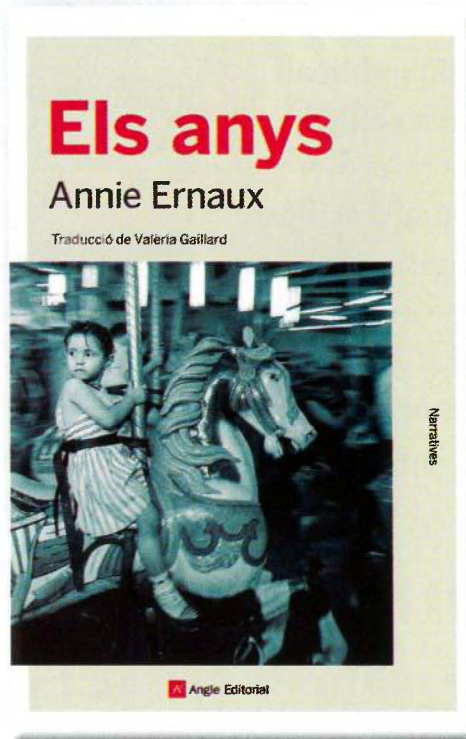

Els anys llegits

Una de les primeres traduccions al català d'Annie Ernaux la signa ardidament Valèria Gaillard a Angle Editorial. Annie Ernaux, Annie Duchesne de soltera, és una escriptora francesa amb moltes novel·les publicades de literatura autobiogràfica que he conegut gràcies a la curiositat també ardida del blog literari de Raquel Picolo, que l'ha ressenyat, impressionada per *Je ne suis pas sortie de la nuit*, de 1996, sobre l'Alzheimer de sa mare. Ha estat traduïda al castellà a Cabaret Voltaire per Lydia Vázquez Giménez.

La concessió, el 2019, del premi Formentor ha permès aquesta traducció catalana d'aquesta obra francesa, feminista, que retrata una classe social: Annie és una filla d'uns botiguers de la Normandia. Per a mi, la característica estilística més rellevant d'*Els anys* és la despersonalització i la paradoxal comprensió que l'oblit de les imatges viscudes ens marca: l'expressió d'aquest oblit inicia i clou l'obra. Tanmateix és escrita amb un subratllat, conscient desordre fragmentat que als que no som francesos ens provoca perplexitat: les referències de films, llibres, marques publicitàries, escola ens són estranyes. Sí que és veritat que podem evocar Scarlett O'Hara, vagament la talidomida, o els 10.000 graus d'Hiroshima però desconeixem

↓ **EL TRET MÉS RELLEVANT ÉS LA DESPERSONALITZACIÓ QUE ENS MARCA L'OBLIT DE LES IMATGES VISCUDES**

Caudebec, *les boches*, l'Hirondelle du Faubourg o el Boulevard Barbès.

Una paradoxal cita d'Ortega y Gasset dona el to de l'obra: "Només tenim la nostra història i no ens pertany." La de Txékhov és inapel·lable: "Ens oblidaran" i "no podem saber el que serà un dia considerat com gran i important, mediocre o ridícul."

Per mi, la part més suggeridora és la postguerra francesa, que s'assembla a la del Baix Segrià: "Un sol-

dat mort que desenterren, juntament amb d'altres, per inhumar-lo en un altre lloc" o "el silenci era el fons de la vida i la bicicleta mesurava la velocitat de la vida" i alhora, se n'allunya: els corredors del Tour al mes de juliol: Germini-ani, Derrigade i Coppi.

El joc mental que proposa el llibre és intel·ligent, nou i complex. La concreció de les malalties que s'havien de sortejar: tos ferina, rubèola, varicel·la, galteres, otitis va al costat de l'èròtica de les marques comercials: Tàmpax, Tergal, boli Bic...

L'autora sent subjectiva aconsegueix esdevenir objectiva quan anota els temes de les redaccions escolars de llavors: "Els beneficis de l'electricitat" o les cites dels clàssics. El treball allunya de nosaltres tres grans mals: l'avorriment, el vici, la necessitat (Voltaire). Un dels encerts del llibre és la memòria il·legítima: una taca fosca en un llençol, certes escenes entre el pare i la mare, i potser en un altre ordre de coses, "els òrgans genitals i el seu ús".

"Al llit, o als lavabos, ens masturbàvem davant la mirada de la societat sencera", escriu sense pudor cercant veritat.